

[Justitsministeren.]

Jeg skal først med nogle Ord beskæftige mig med Knutzen-Sagen og skal her fremhæve, at denne Sag, der jo har været af et meget stort Omfang, har været Genstand for en meget dybtgaaende Undersøgelse, hvad vi og Anklagemyndigheden har ment var nødvendigt. Desuden har det været nødvendigt — uanset den Forhaling af Sagen, som maatte følge deraf —, at søge tilvejebragt nærmere Oplysninger om den dansk-tyske Forenings Tilblivelse og Virksomhed som Baggrund for Sagens Bedømmelse. Først efter at disse nødvendige Oplysninger forelaa, kunde der af Justitsministeriet tages Stilling til Sagen. Ministeriet tiltraadte derefter Anklagemyndighedens Indstilling om, at Sagen blev indbragt for Retten til Forundersøgelse vedrørende Sigtelserne mod Knutzen for hans Forhold til den dansk-tyske Forening, idet Ministeriet maatte anse en saadan Forundersøgelse i Retten for at være nødvendig for at skabe Klarhed, baade over Knutzens Arbejde for Foreningens Stiftelse og hans Arbejde som Formand for Foreningen. Paa Grund af Sagens Omfang og det store Antal verserende politiske Sager kunde Retten ikke beramme Forundersøgelse til Foretagelse før i Maj Maaned. Da Resultatet af Undersøgelsen forelaa, blev Sagen gennem Statsadvokaturen og Rigsadvokaturen paa ny forelagt Justitsministeriet. Det er rigtigt, at jeg derefter lod Sagen gaa til fornyet Undersøgelse af en Del yderligere Spørgsmaal, men denne fornyede Undersøgelse var ikke, som det ærede Medlem antydede, foreslaaet eller dikteret af Professor Carsten Høeg som en Slags Over-Rigsadvokat. Derimod var Undersøgelsen af disse yderligere Spørgsmaal allerede foreslaaet under Sagens Behandling i Statsadvokaturen, hvor man dog senere af Hensyn til Sagens Fremskyndelse havde ment at kunne lade disse yderligere Forhold ligge. Jeg maatte imidlertid for mit Vedkommende, da Sagen blev forelagt mig, se saaledes paa det, at man, naar nu Sagen forelaa til endelig Afgørelse, baade i det offentlige Interesse og ikke mindst i Hr. Knutzens Interesse maatte have Knutzens Forhold undersøgt helt til Bunds, saaledes at det ikke, naar Afgørelsen i Sagen var truffet, fra nogen Side skulde kunne gøres gældende, at denne Afgørelse alligevel var truffet paa et ufyldstgørende Grundlag, at man altsaa havde ladet nogle Tviivsspørgsmaal ligge. Derfor fandt jeg, at det eneste rigtige var at lade de Spørgsmaal, som havde været fremme, og som

man havde ment, der kunde ligge noget i, undersøge, og derfor gav jeg Sagen tilbage til Rigsadvokaten og bad om, at disse Spørgsmaal ogsaa maatte blive undersøgt til Bunds.

Da disse yderligere Undersøgelser imidlertid ikke ændrede Billedet af Sagen, tiltraadte Ministeriet den 5. November den Indstilling, der forelaa, baade fra Statsadvokat Carl Madsen og Rigsadvokaten om, at der ikke skulde rejses Tiltale i Sagen.

Knutzen-Sagen er, som jeg nævnte, en Sag, hvis Behandling har frembudt særlige Vanskeligheder, og man kan derfor ikke fra Varigheden af dens Behandling drage Slutninger angaaende Behandlingen af Sager, der er rejst i Henhold til Forræderiloven i øvrigt. Trods den uhyre Belastning, disse mange Sager har betydet for Politiet, Anklagemyndighed og Domstole — og jeg vil gerne have Lov til her at fremhæve, at det et ganske uhyre Arbejde, der i disse Aar er lagt paa disse Myndigheder, og det er et ganske uhyre energisk Arbejde, de i disse Aar har udført —, skrider Sagerne Afvikling dog i det hele og store tilfredsstillende frem.

Jeg kan i denne Forbindelse, og samtidig som Svar paa en Forespørgsel fra det ærede Medlem Hr. Mogens Fog, nævne, at der pr. 1. November 1946 var truffet Afgørelse ved Dom i første Instans i Sager om Overtrædelse af Straffelovstillægget mod ca. 11 500 Personer, og at der paa denne Dato kun resterede ved Underretterne ca. 1 500 Personer. Jeg tror, at de ærede Medlemmer, hvis de tænker over Problemet, vil give mig Ret i, at det er et virkelig imponerende Arbejde, der her er udført af Politiet og Retsmyndighederne, dette, at man i Løbet af disse smaa halvandet Aar har faaet færdigbehandlet Sager mod 11 500 Personer og kun har ca. 1 500 Personer tilbage. I ca. Halvdelen af de 1 500 Sager er ikke blot den politimæssige Efterforskning tilendebragt, men der foreligger i disse Sager udarbejdet Anklageskrift. Forholdet er derefter dette, saaledes som jeg tidligere paa Aaret har spaaet og stillet i Udsigt — og det vil heldigvis holde Stik —, at Afviklingen af disse Sager sandsynligvis i alt væsentligt vil kunne foretages i Løbet af December eller i Begyndelsen af Januar.

Som Eksempel paa Foranstaltninger, der er truffet med det Formaal at fremskynde Behandlingen, og som faktisk har betydet et væsentligt Bidrag til hurtig Afslutning af en Række Sager, kan jeg nævne,